

Имя: Идан Струж

Уровень: Мост

Сергей Махотин

Вор

Я простудился. Мама взяла отгул. Папа потерял годовой отчёт, и его уволили с работы. Поэтому никто никуда не спешил. Даже бабушка. Мы медленно и вяло завтракали. В общем, вору не повезло, что он выбрал именно нашу квартиру.

Тихо щёлкнул замок.

– Ловко! – похвалил папа. – Видно, с большим опытом человек.

Мама произнесла:

– Хоть бы он на антресоли залез. У нас там столько хламу скопилось!

– И мусор бы вынес, – добавила бабушка, покосившись на меня.

Через минуту вор заглянул на кухню. Он явно не ожидал увидеть там столько народу. Его одолела печаль. Он тяжело вздохнул и развел руками.

– Что же вы не взяли ничего? – покачала мама головой.

– Да как-то, знаете, не приглянулось, – признался вор.

– Ловко у вас с замком получилось, – похвалил папа. – А портфель мой не посмотрите? Я ключик потерял, не открыть.

Вор взял папин портфель и потыкал в замок булавкой. Портфель распахнулся.

– У Вадика молнию на куртке заело, – спохватилась мама.

Вор взял мою куртку и починил молнию.

Бабушка оживилась.

– Холодильник наш сильно гроыхает. Соседи жалуются.

Вор пошарил рукой за холодильником, что-то там подкрутил, и тот успокоился.

– Вот вам чашка, – сказала бабушка. – Садитесь с нами чай пить. А вот пирожки с капустой. Любите?

– Люблю, – кивнул вор. – Только вы отвернитесь, когда я пирожки стану красть.

– А зачем их красть? – удивились мы. – Просто так берите.

– Просто так у меня, наверное, не получится, – засомневался вор.

Он протянул руку к тарелке с пирожками. Рука дрогнула. Мы затаили дыхание. Вор зажмурился и взял наконец пирожок.

Мы захлопали.

– Полуфилось! – радовался вор, жуя пирожок.

– Нашёлся! – ликовал папа, обнаружив в портфеле годовой отчёт.

– Не болит! – кричал я, трогая горло.

Я выздоровел. Папу вновь приняли на работу. А бывший вор продаёт у метро пирожки с капустой. Не такие, конечно, как печёт наша

.бабушка, но ничего. Есть можно. Я сам пробовал

הגנב

הצטננתי. אמא שלי לקחה יום חופש מהעבודה. אבא עיבד את הדו"ח השנתי שלו ופותר מהעבודה. בגלל זה אף אחד לא מיהר לשום מקום. אפילו סבתא. אכלנו את ארוחת הבוקר באיטיות ובעייפות. בסך הכל, לגנב לא היה מזל כשהוא בחר דווקא את הדירה שלנו.

המנעול הסתובב בשקט.

-איזו מומחיות!- החמיא אבא. -כנראה אדם בעל ניסיון רב.

אמא אמרה:

-לפחות שיעלה לבוידעם. יש שם כל כך הרבה זבל.

-ושיוציא את הזבל, -הוסיפה סבתא, בעודה מעיפה מבט לעברי.

כעבור דקה נכנס הגנב למטבח. הוא כנראה לא ציפה לראות שם כל כך הרבה אנשים. הוא מאוד התאכזב. הוא נאנח בכבדות ופרש את ידיו.

-למה לא לקחת כלום? -הנידה בראשה אמא.

-איכשהו כלום לא מצא חן בעיני, אתם יודעים. -הודה הגנב.

-פתחת את המנעול במיומנות רבה, -החמיא אבא. -תוכל לבדוק את תיק העבודה שלי? איבדתי את המפתח, התיק לא נפתח.

הגנב לקח את התיק ותקע סיכה במנעול כמה פעמים. התיק נפתח.

-לוודיק נתקע הרוכסן במעיל, -הצטרפה אמא.

הגנב לקח את המעיל ותיקן את הרוכסן.

סבתא התעוררה.

-המקרר שלנו עושה המון רעש. השכנים מתלוננים.

הגנב עשה משהו עם היד מאחורי המקרר, הבריג שם משהו והמקרר נרגע.

-הנה לך כוס, -אמרה סבתא. -שב איתנו לשתות תה. והנה מאפים עם כרוב. אתה אוהב?

-אוהב, -הנהן הגנב. -רק אתם תסתובבו, בזמן שאני אגנוב את המאפים.

-למה לגנוב? -הופתענו. -פשוט תיקח.

סתם ככה אני כנראה לא אצליח, -היסס הגנב.

הוא הושיט יד לצלחת עם המאפים. היד רעדה. אנחנו עצרנו נשימה. הגנב סגר את עיניו ולקח לבסוף את המאפה.

-הצלחתי! -שמח הגנב, בזמן שהוא אוכל את המאפה.

-מצאתי! -שמח אבא, לאחר שמצא בתיק שלו את הדו"ח השנתי.

-כבר לא כואב! -צעקתי, בעודי נוגע בגרון.

אני החלמתי. את אבא קיבלו בחזרה לעבודה, והגנב לשעבר מוכר מאפי כרוב ליד הרכבת. כמובן לא כאלה טעימים כמו שסבתא מכינה, אבל טעימים. אפשר לאכול. אני בעצמי טעמתי.